

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.20.293/2012/5. szám

A Debreceni Ítéltábla az előbb személyesen eljáró, majd a fellebbezési eljárás során dr. ... pártfogó ügyvéd (cím) által képviselt felperes neve m.-i (cím) lakos felperesnek - a személyesen eljáró I.rendű alperes neve m.-i (cím) lakos I. rendű, a Fónyad és Társa Ügyvédi Iroda (cím, ügyintéző: dr. Fónyad Dezső ügyvéd) által képviselt II.rendű alperes neve (cím) II. rendű, a személyesen eljáró III.rendű alperes neve m.-i (cím) lakos III. rendű, a személyesen eljáró IV.rendű alperes neve m.-i (cím) lakos IV. rendű és a személyesen eljáró V.rendű alperes neve m.-i (cím) lakos V. rendű alperesek ellen személyiségi jog megsértésének megállapítása és kártérítés iránt indított perében a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 23.P.21.377/2010/38. számú ítélete ellen a felperes által 41. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és megállapítja, hogy a II. rendű alperes megsértette a felperes egészségügyi dokumentáció megismeréséhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy a felperes fogainak kezelése során 1998. március 13. és 1999. szeptember között kiállított beteg-nyilvántartási napló és fogászati státusz és kezelési terv elnevezésű nyomtatványok megismerésétől megfosztotta.

Mellőzi a felperes kötelezését perköltség megfizetésére a II. rendű alperes részére és kimondja, hogy a felek a perrel felmerült költségeiket maguk viselik.

Kötelezi a II. rendű alperest, hogy az államnak külön felhívásra térítsen meg 6 000 (Hatezer) forint kereseti illetéket.

A felperes és a II. rendű alperes a fellebbezési eljárási költségeiket maguk viselik.

Kötelezi a II. rendű alperest, hogy az államnak külön felhívásra térítsen meg 12 000 (Tizenkétezer) forint fellebbezési eljárási illetéket.

A felperes pártfogó ügyvédje fellebbezési eljárásban felmerült költségét 50 %-ban az állam, 50 %-ban a II. rendű alperes viseli.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

Az I. rendű alperes, továbbá a II. rendű alperes által foglalkoztatott dr. **D. S. Zs.**, valamint a III., IV., V. rendű alperesek jogelődje, dr. **P. M.** fogorvosok több alkalommal végezték a felperes fogászati kezelését:

Az I. rendű alperes 1998. március 10-én, majd néhány nappal később a felperes két fogában fogtömést cserélt. A fájdalomra panaszkodó felperesnek március 20-án gyökérkezelést javasolt, ám a beteg azt nem fogadta el. 1999 augusztusában a felperes ismételt fájdalomra panaszkodva kereste fel az I. rendű alperest, aki ezúttal is gyökérkezelést tartott indokoltnak, amit a felperes ezúttal sem kért.

1998 márciusában a felperes dr. **D. S. Zs.**-t kereste fel azzal az indokkal, hogy az I. rendű alperes által elkészített tömésekkel nincs megelégedve. A II. rendű alperes által foglalkoztatott fogorvos 1999 szeptemberével bezárólag több alkalommal kezelte a felperest.

1998. november 26-án a felperes dr. **P. M.** rendelőjében járt, s tőle egyik fogába amalgám tömést kért, amivel szemben a fogorvos fehér tömést javasolt és alkalmazott. 1998. december 3-án a felperes és a III-V. rendű alperesek jogelődje konzultációt tartott.

E három fogorvoson kívül a felperes az adott időszakban más fogorvosokhoz is fordult fogainak kezeltetése végett, mert a korábbi kezelésekkal elégedetlen volt.

Panaszai miatt a B. Megyei Stomatológus Szakfőorvoshoz, az Igazságügyi Szakértői Intézet igazgatójához, a Magyar Orvosi Kamara Országos Etikai Bizottságának elnökéhez, az ÁNTSZ vezető főorvosához fordult. Ezek következményeként a Magyar Orvosi Kamara H. Megyei Etikai Bizottsága az érintett fogorvosokkal szemben etikai vizsgálatot folytatott le, melynek során határozatában azt állapította meg, hogy szakmai etikai vétséget nem követtek el. A másodfokon eljáró Magyar Orvosi Kamara Országos Etikai Bizottsága az első fokú határozatot helybenhagyta.

2000. november 29-én a felperes a Miskolci Városi Bíróság előtt P.25.576/2000. számon pert indított dr. **D. S. Zs.** és dr. **P. M.** alperesekkel szemben, majd az általa I.rendű alperes neve alperes ellen indított pert a Miskolci Városi Bíróság e perhez egyesítette. A felperes keresetében az alperesekkel szemben jótállás, kártérítés címén vagyoni- és nem vagyoni kárigényt érvényesített. Dr. **P. M.** 2005. augusztus 15-én elhunyt, jogutódai a III., IV., V. rendű alperesek. A felperes perbe vonta a **II.rendű alperes**-t, mint dr. **D. S. Zs.** munkáltatóját, s a keresetét a céggel szemben tartotta fenn, ám a titoktartási kötelezettség megsértése miatt nem vagyoni kártérítést közvetlenül a fogorvostól igényelt.

Bizonyítási eljárás lefolytatását, szakértői vélemények beszerzését követően a Miskolci Városi Bíróság 2007. október 16-án kelt 200. sorszámú ítéletével a keresetet elutasította, s rendelkezett a perköltségviselés tárgyában. A határozata indokolásában a szakértői véleményre utalással kiemelte, hogy bizonyossággal megállapítható, hogy az alperesek orvosi tevékenysége nem eshet szakmai kifogás alá, s az is, hogy az általuk végzett

konzerváló fogászati tevékenység kitűnő, az átlagos (elvárható) nemzetközi színvonal normáinál is magasabb színvonalú volt.

2008. december 4-én a Miskolci Városi Bíróság 214. sorszáma alatt kiegészítő ítéletet hozott, amellyel a felperes tájékoztatási kötelezettség elmulasztásának, tájékoztatáshoz való jog megsértésének, a nem megfelelő dokumentáció-vezetésnek, az orvosi dokumentáció megismeréséhez való jog és az egészségügyi szolgáltató dokumentáció kiadási kötelezettsége megsértésének, az egészség sérelmének, az orvosi titoktartáshoz való jog megsértésének, az önrendelkezési jog megsértésének megállapítása, valamint a dokumentáció kiadására kötelezés iránti keresetet elutasította.

A felperes részéről előterjesztett fellebbezések folytán eljáró Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság, mint másodfokú bíróság a 2009. október 8-án meghozott 9. sorszámú végzésével az ítélettel és a kiegészítő ítélettel elbírált követelések elkülönített tárgyalását rendelte el. A kiegészítő ítélettel elbírált követelések tárgyában a pert megszüntette, a kiegészítő ítéletet hatályon kívül helyezte és a keresetlevelet a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bírósághoz, mint elsőfokú bírósághoz áttette, továbbá rendelkezett a perköltségviselés tárgyában. Megállapította, hogy a városi bíróság a kiegészítő ítélettel elbírált megállapítás iránti keresetek, valamint az orvosi dokumentáció kiadása iránti kereset elbírálására nem rendelkezett hatáskörrel. A felperes a korábban előterjesztett kártérítés iránti keresete mellett utóbb személyhez fűződő joga megsértésének megállapítását és az orvosi iratok kiadását is kérte, s e kereseti kérelme közül a városi bíróságnak csak a kártérítési igény elbírálására volt hatásköre, miután azt korábban terjesztette elő, mint a személyhez fűződő jogok megsértésével kapcsolatos követelését.

Ugyanezen a napon, ugyanezen ügyszám alatt 9. sorszám alatt meghozott ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét a per fő tárgya és a felek által viselendő perköltség körében helybenhagyta. E határozatot a Legfelsőbb Bíróság, mint felülvizsgálati bíróság Pf.VII.20.212/2010/6. sorszámú, 2010. május 6-án kelt ítéletével hatályában fenntartotta.

A Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság, mint elsőfokú bíróság előtt folytatódó eljárás során az elsőfokú bíróság 20. sorszámú végzésével a pert a felperes és dr. **D. S. Zs.** között megszüntette, ugyanakkor ezen ítélet fejrészeiben írtak szerint megállapította a perben maradt alperesek perbeli státuszát.

A felperes módosított keresetében kérte, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy az alperesek az alábbiak szerint megsértették személyiségi jogait:

Valamennyi alperes az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény (a továbbiakban: Eütv.) 13. §-ában foglalt tájékoztatáshoz való jogát azzal, hogy nem tájékoztatták arról, hogy milyen következményei vannak az általuk használt tömőanyagnak, s arról sem, hogy milyen eljárást fognak alkalmazni a fogai kezelése során.

Valamennyi alperes megsértette az Eütv. 136. §-ában írt dokumentáció-vezetési kötelezettségét azzal, hogy az általuk kiállított iratok nem felelnek meg a jogszabályi követelményeknek.

A II. rendű alperes megsértette az Eütv. 24. § (1) és (3) bekezdésében foglalt, a dokumentáció megismeréséhez, az egészségügyi dokumentációba való betekintéshez és a

másolat kiadásához fűződő jogait, valamint megsértette a dokumentáció-őrzési kötelezettségét azzal, hogy a reá vonatkozó orvosi iratokat az orvosi kamara etikai bizottságának küldte meg.

A II. és a III-V. rendű alperesek jogelődje megsértette az Eütv. 25. §-ában írt titoktartáshoz való jogát, illetve az Eütv. 138. §-ában írt titoktartási kötelezettségét azzal, hogy dr. **D. S. Zs.** a Miskolci Városi Bíróság előtt a felperes fogait ugyancsak az adott időszakban kezelő fogorvossal szemben indított kártérítési perben tanúvallomást tett, illetve dr. **P. M.** azzal, hogy a magánrendelőjében készült, az ő egészségügyi adatait tartalmazó egészségügyi dokumentációt elküldte az ő fogait a perbeli időszakban ugyancsak kezelő **D.-i** Kórház és Rendelőintézet részére.

A II. rendű alperes megsértette az Eütv. 15. §-ában foglalt önrendelkezéshez való jogát, mert nem tájékoztatta arról, hogy milyen kezelést akar végezni.

A II. rendű alperes megsértette az Eütv. 109. §-ában írtakat azzal, hogy a **B.-i** Rendelőintézetben a tárgyi feltételrendszer nem volt biztosított, nem állt rendelkezésre a fogai töméséhez szükséges megfelelő eszközanyag.

Mindezek következtében személyiségi jogai akként is sérültek, hogy elvesztette bizalmát az orvosokban, az általuk hibásan végzett munka lelki megterhelést jelentett számára, amelyek személyiségi jogsértést valósítanak meg.

Előadta, hogy a jobb felső kettes foga letört, jobb felső hármass foga romlásnak indult, s ezért az alperesek felelősségét kérte megállapítani.

Indítványozta, hogy a tárgyaláson meg nem jelenő, ellenkérelmet írásban elő nem terjesztő alperesekkel szemben a bíróság bírósági meghagyást bocsásson ki.

Mindezen személyiségi jogsértések miatt nem vagyoni kár megfizetésére is kérte kötelezni az alpereseket. Az I. rendű alperest 100 000, a II. rendű alperest előbb 500 000, majd módosított keresetében 200 000, míg a III., IV. rendű alperest 100 000 forint összegben, az V. rendű alperest a kereset tűrésére kérte kötelezni. A tőkeösszegek után különböző időpontoktól kezdődően kamatot is igényelt.

Az I. rendű alperes a kereset elutasítását kérte, vitatva, hogy a felperes személyiségi jogai bármilyen módon sérültek volna. Hivatkozott arra, hogy a szakértői vélemények megállapították az általa végzett kezelések helyességét, s az azokról kiállított orvosi dokumentációban írtaknál részletesebb leírást adni a kezelésekről nem lehet, de nem is szükséges, az nem volt soha gyakorlat a fogorvosi szakmában.

A II. rendű alperes a kereset elutasítását és a felperes költségben való marasztalását kérte. Utalt a szakértői vélemények megállapításaira, mely szerint az általa alkalmazott kezelések hibátlanok voltak, valamint az etikai bizottság megállapítására, mely szerint szakmai szabályszegés nem történt részéről. Ezekre tekintettel állította, hogy a felperes személyiségi jogai sérelmet nem szenvedtek. Hivatkozott arra, hogy a kezelésekről kiállított dokumentumokat az etikai vizsgálat során az etikai bizottság részére küldte meg, s onnan azokat nem kapta vissza.

A III., IV. és V. rendű alperesek a perben nyilatkozatot nem tettek, jogelődjük a Miskolci Városi Bíróság előtt folyó eljárás során a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg a II. rendű alperesnek 31 250 forint perköltséget, s megállapította, hogy a feljegyzett 42 000 forint kereseti illetéket az állam viseli.

A határozata indokolásában kifejtette, hogy az eljárás anyagává tett, a Miskolci Városi Bíróság előtt kártérítés iránt folyt perben beszerzett szakvélemények kétséget kizáróan megállapították, hogy az I., a II. és a III-V. rendű alperesek jogelődje által végzett fogorvosi kezeléseket követően maradandó vagy bármilyen más egészségkárosodás a felperes fogazatában nem következett be, hibás teljesítés a fogorvosok részéről nem történt. A felperes a kezelések elégtelen voltára alapozva terjesztett elő nem vagyoni kárigényt lelki sérelmére, fogorvosokban történt bizalomvesztésére, fájdalom elviselésére hivatkozással, amelyek ugyan önmagukban a nem vagyoni kártérítés alapjául szolgálhatnak, azonban jogellenes magatartás hiányában a kereset e része alaptalan.

Az Eütv. 13. §-ában a beteg számára biztosított tájékoztatáshoz való jog, illetve a 134. § és 135. §-ban írt, a kezelőorvost terhelő tájékoztatási kötelezettség kapcsán hangsúlyozta, hogy nyilvánvalóan más jellegű és részletesebb tájékoztatást szükséges adni a kezelőorvosnak például egy nagy kockázattal járó műtét, mint egy egyszerű fogtömés elvégzése előtt, s a tájékoztatási kötelezettség nem terjedhet odáig, hogy egy fogászati kezelés alkalmával elvégzett beavatkozás minden fázisáról, részleteiről, az alkalmazott eszközökről szakmai előadást, teljes körű, részletes tájékoztatást kellene tartania a kezelést végző fogorvosnak. A tájékoztatásnak olyannak kell lennie, amely alapján a beteg megalapozottan tud arról dönteni, hogy hozzájárul-e az elvégzendő kezeléshez. Nyilvánvalónak találta, hogy a kezelőorvosok minden esetben tájékoztatták a felperest arról, hogy a szuvas fogát be kell tömni, s ehhez a felperes beleegyezését adta. A szakértői véleményből megállapíthatóan az alperesek a legkorszerűbb nemzetközi színvonalú tömőanyagot használták, melyre tekintettel annak esetleges hátrányaira vonatkozóan tájékoztatási kötelezettség őket nem terhelte. E tömőanyagoknak káros hatása ugyanis a szakvéleménnyel igazoltan nincsen, ezért fogalmilag kizárt, hogy az alperesek ezzel kapcsolatos tájékoztatási kötelezettségüket megsértették volna.

Hangsúlyozta, hogy a felperes a bíróság felhívása ellenére sem jelölte meg, hogy melyek azok az orvosi dokumentumok, amelyeket az alperesek nem megfelelően vezettek, illetve mik azok az adatok, amik a dokumentációból hiányoznak, csupán általánosságban terjesztett elő az orvosi dokumentáció nem megfelelő vezetésével kapcsolatos kérelmet, az Eütv. 136. §-ában írt dokumentálási kötelezettséggel kapcsolatban az alperesek jogellenes magatartását megállapítani nem tudta.

Az Eütv. 24. §-ában írt, a beteg róla készült egészségügyi dokumentációban szereplő adatainak megismerési, azokról való tájékoztatás kérési, másolat készítési jogával kapcsolatban azért találta alaptalannak a keresetet, mert a felperes a jogkövetkezményekre történő figyelmeztetés ellenére sem jelölte meg, hogy konkrétan mely alperesekkel szemben, s mely orvosi dokumentáció kiadását kéri. Rámutatott, hogy

noha a felperes a II. rendű alperes által az 1998. október 13-i és 1998. november 10-i kezelésekről készített dokumentációt hiányolta, ezeket maga csatolta be a keresetlevél mellékleteként. Álláspontja szerint a dokumentáció-őrzési kötelezettség megsértését nem jelentheti az, ha az orvos a beteg által megindított etikai eljárásban a kezelésekkal kapcsolatos orvosi dokumentációt felhívásra átadja az eljáró etikai bizottságnak.

Az Eütv. 138. § (1) bekezdésében írt, az egészségügyi dolgozót terhelő titoktartási kötelezettség megsértésével kapcsolatban kiemelte, hogy dr. **D. S. Zs.** - akivel szemben a bíróság a pert megszüntette - nem a II. rendű alperes nevében járt el, amikor bírósági tárgyaláson tanúvallomást tett, hanem természetes személyként, így esetlegesen a titoktartási kötelezettséget is csak személyesen sérthette volna meg. Nem találta megállapíthatónak a titoktartási kötelezettség megsértését dr. **P. M.** részéről sem, tekintettel arra, hogy a felperesre vonatkozó orvosi dokumentációt megkapó **D.-i** Kórház és Rendelőintézetet a III-V. rendű alperes jogelődjéhez hasonlóan terheli a titoktartási kötelezettség.

Nem találta alaposnak az Eütv. 15. §-a (1) bekezdésében írt, a beteget megillető önrendelkezéshez való jog megsértését sem a perbeli esetben, figyelemmel arra, hogy a felperes által sérelmezett, per tárgyává tett kezelésekhöz a felperes hozzájárult, nyilván azért kereste fel számtalan alkalommal a fogorvosi rendelőket, hogy a fogorvosi ellátást igénybe vegye, a fogászati kezelésekre beleegyezett, így önrendelkezési joga nem sérülhetett.

A tárgyi feltételrendszer hiányára alapított, az Eütv. 109. §-át sértő kereseti kérelemmel összefüggésben kiemelte, hogy a szakértői vélemények rögzítették a II. rendű alperes által végzett kezelések helyességét, szakmai szabályszegést nem állapítottak meg, így nyilvánvalóan alaptalan azon hivatkozás, hogy nem volt megfelelő eszközanyag a tömések elvégzéséhez. A tárgyi feltételek hiányában a II. rendű alperes nem tudott volna szakszerű ellátást nyújtani a felperes részére. A felperes e körben előterjesztett tanúmeghallgatásra vonatkozó bizonyítási indítványát szükségtelennek tartotta, ezért azt elutasította.

Megjegyezte, hogy a személyiségi jogi igény nem évül el, azonban a felperes alaptalanul hivatkozott a jobb felső kettes fogának letörésére és a jobb felső hármass fogának romlására, miután a Miskolci Városi Bíróság előtt folyó perben beszerzett szakvélemény megállapította, hogy e fogak vonatkozásában is szakszerű volt az elvégzett kezelés, jóállásból, hibás teljesítésből eredő igényt, illetve személyiségi jogi igényt a felperes alappal már nem érvényesíthet.

Az ellenkérelmet elő nem terjesztő III-V. rendű alperesekkel szemben nem találta kibocsáthatónak a bírósági meghagyást, figyelemmel a velük szembeni kereseti kérelem hiányos, pontatlan, nem egyértelmű voltára.

A Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pereszes felperest a II. rendű alperes részére perköltség fizetésére. E címen a II. rendű alperes képviselőjének a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 1. § (1) bekezdése, 3. § (1), (2) bekezdés a) pontja alapján megállapított munkadíját számolta el a 4/A. § (1) bekezdése értelmében figyelembe

veendő általános forgalmi adóval együtt. Hangsúlyozta, hogy az I. rendű alperesnek költségigénye nem volt, míg a III-V. rendű alpereseknek költsége nem merült fel.

Kimondta, hogy az eljárás tárgyi illetékeljegyzési jogos volta folytán feljegyzett kereseti illetéket a felperes személyes költségmentességére tekintettel a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

Az ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen annak megváltoztatását, s keresete szerinti határozat hozatalát, másodlagosan annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára való utasítását indítványozta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértéseket követett el, mert az ítélete nem tartalmazza a per tárgyának pontos megjelölését, a bizonyítékokat kirívóan okszerűtlenül, iratellenesen a Pp. 206. § (1) bekezdését megsértve értékelte, nem tett eleget a Pp. 221. § (1) bekezdése szerinti indokolási, valamint a Pp. 3. § (3) bekezdésében írt tájékoztatási kötelezettségének, jogszerűtlenül mellőzte az általa felajánlott bizonyítási indítványokat és nem döntött valamennyi kereseti kérelme felől, így nem határozott az általa kért, a személyiségi jogai megsértése miatt keletkezett lelki sérelem, bizalomvesztés miatti kárigényéről. Kifogásolta, hogy a III-V. rendű alperesekkel szemben nem bocsátott ki bírósági meghagyást. Érdemben sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság elutasította a II. rendű alperessel szemben előterjesztett, az orvosi dokumentáció megismeréséhez való joga sérelmének megállapítása, illetve a dokumentáció kiadásra kötelezésre irányuló keresetét. Rámutatott, hogy az általa megjelölt két időpontra vonatkozóan a rendelkezésére álló kezelőlappól, gondozási törzslapból kitűnően semmilyen bejegyzést nem tartalmaz az orvosi dokumentáció. Felhívta a figyelmet arra, hogy a II. rendű alperes a per kezdeti szakaszában arra hivatkozott, hogy az általa kiadni kért dokumentumok a rendelőintézetben, **B.-n** található, majd azt állította, hogy az etikai bizottság részére küldte meg azokat, s ezen ellentmondásos nyilatkozatait a bíróság nem értékelte. Kiemelte, hogy abban az esetben, ha a dokumentációt a II. rendű alperes az etikai bizottságnak megküldte, megsértette a dokumentáció-őrzési kötelezettségét. Véleménye szerint e kezelések kapcsán egyértelműen megállapítható az Eütv. 136. §-ának II. rendű alperes általi megsértése. Vitatta, hogy e tekintetben kereseti kérelme hiányos lett volna. Rámutatott, hogy az Eütv. 136. § (2) bekezdése szerinti tájékoztatás tartalmát is rögzítenie kellett volna az alpereseknek az egészségügyi dokumentációban, s mivel ez nem történt meg, megvalósult e jogsértés is. Sérelmezte az önrendelkezéshez való joga megsértésével kapcsolatos kérelme elutasítását, elfogadhatatlannak találta azt az ítéleti megállapítást, hogy beleegyezett a kezelésekre. Érvelése szerint megalapozatlanná teszi a bíróság ítéletét, hogy nem adott helyt bizonyítási indítványainak, illetve a szakértői véleményre tett észrevételeit nem vette figyelembe a határozata meghozatalakor. Túlzottnak vélte a II. rendű alperes javára megállapított perköltség összegét. Kifogásolta, hogy a bíróság nem számolta el javára a II. rendű alperes által feleslegesen okozott, a dokumentáció megismerése érdekében **B.-re** tett utazásával kapcsolatos költségeit.

A II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének indokai alapján történő helybenhagyását indítványozta.

Az ítéletábra a fellebbezést kis részben, az alábbiak szerint találta alaposnak.

Mindenekelőtt az ítéletábra szükségesnek tartja rögzíteni, hogy az elsőfokú bíróság 20. számú végzésére tekintettel a perbeli státuszok követhetlenségének elkerülése végett az alpereseket a megyei bíróság határozatában megjelölteknek megfelelően tüntette fel, noha az ítéletábra által is követett bírói gyakorlat szerint az eljárásban szereplő felek a per indításakor való perbeli állásukat az eljárás végéig megőrzik, azon a per egyes alperesekkel szemben történő megszüntetése, vagy valamelyik fél halála, megszűnése miatt bekövetkezett jogutódlás sem változtat.

Az Eütv. 136. §-ában részletezett dokumentációs kötelezettség megsértésével kapcsolatban a fellebbezés részben alapos. A felperes a Miskolci Városi Bírósághoz P.25.576/2000. szám alatt benyújtott keresetlevele mellékleteként becsatolta a II. rendű alperes alkalmazottja, dr. **D. S. Zs.** által kiállított gondozási törzslapot, kezelőlapot, a III-V. rendű alperes jogelődje által kiállított dokumentumot, majd a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság P.21.377/2010. számú eljárásban 36/I. alatt az I. rendű alperes által vezetett feljegyzést. Dr. **P. M.** és I.rendű alperes kapcsán nem merült fel adat arra vonatkozóan, hogy ők ezeket meghaladóan más orvosi dokumentumot is kiállítottak volna, ellenben a II. rendű alperes alkalmazottjaként eljáró fogorvos úgy nyilatkozott, hogy a beteg-nyilvántartási napló, a fogászati státusz és kezelési terv, a „Magyar Orvosi Kamara H. Megyei Etikai Bizottságához lettek becsatolva, visszaszármaztatásuk nem történt meg” (Miskolci Városi Bíróság P.25.576/2000/45. számú jegyzőkönyv, illetve 98. számú előkészítő irat). Valamennyi rendelkezésre álló dokumentumról megállapítható, hogy azok vezetése nem felel meg az Eütv. 136. § (2) bekezdésében írt követelményeknek, azok hiányosak, ám a nem kielégítő dokumentálás nem eredményezi egyszersmind a felperes személyiségi jogainak megsértését, mert olyan személyiségi jog, hogy „az orvosi dokumentáció megfelelő vezetése”, nem létezik.

A II. rendű alperes eljárásával kapcsolatban az ítéletábra kiemeli, hogy az Eütv. 24. §-ában írt jogait a beteg - a felperes - bármikor gyakorolhatja, a dokumentumok alapján adható tájékoztatást, felvilágosítást, az egészségügyi szolgáltató mindig köteles megadni, s biztosítani kell a dokumentációba való betekintés, az azokról való másolatkészítés lehetőségét is. E kötelezettségek akkor is terhelik az egészségügyi szolgáltatót, ha ő a dokumentációval való rendelkezés jogát (Eütv. 24. § (2) bekezdés) gyakorolva azokat megküldte az etikai bizottsághoz az ott folyó eljárás keretében. Ilyen esetben a beteg jogainak gyakorlását azzal kell lehetővé tenni, hogy a megküldött iratokról másolatot kell készíteni, s azokat megőrizni vagy az etikai bizottság részére az orvosi dokumentumok másolatát kell eljuttatni. A II. rendű alperes azonban saját előadása szerint nem így járt el, a beteg-nyilvántartási naplót, a fogászati státusz és kezelési tervet - melyeket nem vitásan kiállított - az etikai bizottsághoz elküldte. A felperes kérte ezek kiadását - e tekintetben kereseti kérelme kellően pontos volt -, ám a II. rendű alperes azzal védekezett, hogy az „iratok visszaszármaztatása nem történt meg”. Ez az álláspont az Eütv. előírásait sérti, emellett eljárásjogilag sem fogadható el. Mindamelllett a beteg személyiségi joga megsértésének megállapítása objektív szankció, így a felróhatóság hiányára hivatkozva mentesülésnek nincs helye.

A Pp. 190. § (2) bekezdése kimondja, hogy a bíróság a bizonyító fél kérelmére az ellenfelet kötelezheti a birtokában levő olyan okirat bemutatására, amelyet a polgári jog szabályai szerint egyébként is köteles kiadni vagy bemutatni. Ilyen kötelezettség az ellenfelet különösen akkor terheli, ha az okiratot a bizonyító fél érdekében állították ki vagy az reá vonatkozó jogviszonyt tanúsít vagy ilyen jogviszonnyal kapcsolatos tárgyalásra vonatkozik. A II. rendű alperes akkor járt volna el helyesen, ha az általa az etikai bizottsághoz elküldött dokumentumokat onnan visszakéri, s azokat az eljárás irataihoz csatolja. Ennek hiányában az ítélőtábla azt állapította meg, hogy a II. rendű alperes megsértette a felperes Eütv. 24. § (3) bekezdés b) és c) pontjában írt azon személyiségi jogait, hogy a rá vonatkozó egészségügyi adatokat megismerhesse, illetve az egészségügyi dokumentációba betekinthessen, valamint azokról saját költségére másolatot kaphasson.

Alapítvánul állítja a fellebbezés, hogy a III-V. rendű alperes jogelődje azzal, hogy a **b.-i** rendelőben a felperes kezeléséről készített orvosi dokumentációt átadta a **D.-i** Kórház és Rendelőintézet részére, ahol a felperes fogainak kezelése folytatódott, az Eütv. 138. §-ában írt titoktartási kötelezettségét, illetve a felperes oldaláról az Eütv. 25. §-ában írt titoktartáshoz való jogát megsértette. A személyes adatok védelméről és a közérdekű adatok nyilvánosságáról szóló 1992. évi LXIII. törvény (a továbbiakban: Ávtv.) 1. §-ának (1) bekezdése értelmében - a törvényben meghatározott kivételektől eltekintve - személyes adatával mindenki maga rendelkezhet. Az egészségi állapotra vonatkozó személyes adat az Ávtv. 2. §-ának 2/B. pontja értelmében különleges adatnak minősül, amely az Eütv. által is védelemben részesül. Az Eütv. 138. § (1) bekezdése értelmében az egészségügyi dolgozót minden tudomására jutott adat és egyéb tény vonatkozásában időbeli korlátozás nélkül titoktartási kötelezettség terheli. E kötelezettség természetesen nem vonatkozik azokra az esetekre, ha ez alól a beteg felmentést adott vagy jogszabály az adat szolgáltatásának kötelezettségét írja elő. Az Eütv. 24. §-ának (10) bekezdése úgy szól, hogy az egészségügyi és a hozzájuk kapcsolódó személyes adatok kezelésének és védelmének részletes szabályait külön törvény állapítja meg. Az egészségügyi és a hozzájuk kapcsolódó személyes adatok kezeléséről és védelméről szóló 1997. évi XLVII. törvény 4. § (1) bekezdése szerint az egészségügyi és személyazonosító adat kezelésének célja:

- a) az egészség megőrzésének, fenntartásának előmozdítása,
- b) a betegellátó eredményes gyógykezelési tevékenységének elősegítése,
- c) az érintett egészségi állapotának nyomon követése.

Az 5. § (2) bekezdés b) pontja kimondja, hogy az egészségügyi és személyazonosító adatot - az e törvényben előírt feltételek fennállása esetén - a kezelést végző orvos továbbíthatja. A 10. § (1) bekezdése úgy szól, hogy a 4. § (1) bekezdése szerinti célból történő adatkezelés esetén az egészségügyi ellátó hálózaton belül az egészségügyi és személyazonosító adatok továbbíthatók, illetve összekapcsolhatók. Mindezekre figyelemmel tehát dr. **P. M.** a titoktartási kötelezettségét nem szegte meg, a felperes orvosi titoktartáshoz fűződő jogát nem sértette meg.

Az ítélőtábla alaptalannak találta a tájékoztatáshoz, az önrendelkezéshez való jog megsértésének megállapítására irányuló keresetet elutasító döntéssel kapcsolatos fellebbezést is. Az Eütv. 13. §-a szerinti tájékoztatáshoz való jog - és ennek az orvosi kötelezettség oldalát megfogalmazó 134. és 135. §-a - nem azonos az Eütv. 15-19. §-ában

szabályozott önrendelkezéshez való joggal. A tájékoztatáshoz való jogosultság gyakorlása az önrendelkezési jog megfelelő módon való érvényesülésének előfeltétele. Ennek értelmében a törvény a betegek alapvető jogává teszi, hogy egészségi állapotukról, általános jelleggel folyamatos tájékoztatást kapjanak. Az ezirányú bírói gyakorlat szerint az orvos által a beavatkozás előtt adott tájékoztatásnak olyannak kell lennie, hogy a beteg minden olyan lényeges információ birtokába kerüljön, amelyek alapján megalapozottan tud dönteni a beavatkozáshoz való hozzájárulás megadásáról vagy megtagadásáról. Az ítélet megítélése szerint az adott esetben a tájékoztatási kötelezettség addig terjedt, hogy a felperes beteg fogát be kell tömni - e kezelésbe a felperes maga által sem vitatottan beleegyezett -, így téves az az álláspontja, hogy önrendelkezési joga sérelmet szenvedett volna, ám annak eldöntése, hogy a tömés amalgám vagy fehér tömés lesz, az Eütv. 129. § (1) bekezdéséből következően a kezelőorvos joga, a választott módszerért az orvos felelősséggel tartozik. A Miskolci Városi Bíróság által beszerzett szakértői vélemény szerint - ahogyan az elsőfokú bíróság helytállóan kiemelte - az alperesek az akkor legkorszerűbb, nemzetközi színvonalúnak számító tömőanyagot használták, melynek káros hatása nincs, így ilyenről értelemszerűen nem is adhattak tájékoztatást a felperes részére. Annak, hogy utóbb a tudomány fejlődése eredményeként a használt anyaggal kapcsolatban esetleg aggályok fogalmazódhattak meg, az ügy elbírálása szempontjából nincs jelentősége.

A **b.-i** rendelő tárgyi feltételeinek hiányával, a felperes 2010-ben letört jobb felső kettes és romlásnak indult jobb felső hármassal fogával kapcsolatban az elsőfokú bíróság által kifejtettek helytállóak, azokat az ítélet nem kívánja megismételni.

A felperes keresetében a Ptk. 84. § (1) bekezdés a) pontja szerinti személyiségi jogsértés megtörténtének bírósági megállapítását, mint objektív szankció alkalmazását kérte, az előzőekben részletezettek szerint valamennyi alperessel szemben, s ugyanígy valamennyi alperest a Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontjában írt szubjektív szankció, a nem vagyoni kártérítés fizetésére is kérte kötelezni. Az utóbbit a bíróság abban az esetben alkalmazhatja, ha annak a Ptk. 339. §-ában írt konjunktív feltételei fennállnak, mert a személyhez fűződő jog megsértése miatt igényelt kártérítésnek is ugyanazok a feltételei, mint bármilyen más egyéb, jogellenes károkozásért követelt kártérítésnek. A Ptk. 339. § (1) bekezdése kimondja, hogy aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni. Mentessül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. A kártérítési felelősség megállapításának feltételei tehát: a károkozó jogellenes, felróható magatartása, a kár bekövetkezése és a kettő közötti okozati összefüggés fennállta. E feltételek konjunktívak, ami azt jelenti, hogy akárcsak egynek a hiánya is azt eredményezi, hogy a bíróságnak a keresetet el kell utasítania.

Az elsőfokú bíróság ítéletében hangsúlyozta, hogy „a személyiségi jogi igény nem évül el”. E kérdés megítélésében a bírói gyakorlat egységes. „A személyiségi alanyi jogokra nem érvényesülnek, nem érvényesülhetnek a polgári jog elévülésre vonatkozó szabályai. Erre azért sincs lehetőség, mert az elévülés kötelmi jogi szabály, kötelmi jogviszony esetében érvényesül, a személyiségi jogok viszont abszolút hatályúak, abszolút szerkezetű jogviszonyt hoznak létre. A személyiségi jog megsértése relatív szerkezetű jogviszonyt keletkeztet a jogsértő és a jogosult között. A jogsértésből részben sajátos

személyiségvédelmi eszközök alkalmazására vonatkozó, részben kártérítési igény keletkezik. A kártérítési igény érvényesítésére a kötelmi jogi szabályok vonatkoznak. A kártérítés általános szabályainak megfelelően a személyiségi alanyi jog megsértéséből eredő kártérítési igény csak a polgári jogi felelősség érvényesítésére megszabott elévülési határidőn belül érvényesíthető, ezért általában a károsodás bekövetkezésétől számított 5 éven belül kell a kártérítési pert megindítani ... A személyiségi érdekek megóvására, személyiség sérelme esetén a jogsértő hatás kiküszöbölésére bármikor - időhatár nélkül - szükség lehet ... általánosságban azonban a személyiségvédelmi eszközök alkalmazását az idő múlása miatt nem lehet megtagadni." (Dr. Törő Károly: A személyiségvédelem polgári jogi eszközei 86-87. oldal).

Az elsőfokú bíróság tehát helytállóan emelte ki, hogy a személyiségi jogi igények - közülük a Ptk. 84. § (1) bekezdés a)-d) pontjában írt objektív szankciók - nem évülnek el, ugyanakkor az e) pontban nevesített szubjektív szankcióra, a kártérítésre ez nem vonatkozik, azzal kapcsolatban - az előzőekben idézettek szerint - az általános elévülési szabályok az irányadók. A Ptk. 360. § (1) bekezdése úgy szól, hogy a kártérítés a károsodás bekövetkeztekor nyomban esedékes. A 326. § (1) bekezdése kimondja, hogy az elévülés akkor kezdődik, amikor a követelés esedékessé vált. Az adott esetben a károsító cselekmény - amelyet a felperes az első fokú ítéletben hangsúlyozottaktól eltérően nem az alperesek hibás teljesítésére, hanem a személyiségi jogi sérelmeire alapozva terjesztett elő - 1998-ban, illetve 1999-ben történtek, ekkor következett be a felperes személyiségi jogi sérelme is, így a Ptk. 324. § (1) bekezdése szerinti 5 éves elévülési idő 2003-ra, illetve 2004-re eltelt, azaz a felperes a személyiségi jogai megsértésére alapított nem vagyoni kárigénye 2007. évi előterjesztésekor a határidőt elmulasztotta, követelését elkésve nyújtotta be. A Ptk. 325. § (1) bekezdése értelmében az elévült követelést bírósági úton nem lehet érvényesíteni. Az elévülés azonban nem hivatalból veendő figyelembe, csak akkor, ha arra a „károkozó” hivatkozik. Elévülési kifogás esetén a bíróságnak mindenekelőtt az elévülés kérdésében kell állást foglalni (BH. 2006. évi 220. sz. jogeset). A II. rendű alperes a Miskolci Városi Bíróság előtt P.25.576/2000. számon folyt eljárásban - amelyben a felperes a személyiségi jogi sérelmére alapított pontosított keresetét 185. sorszámu, 2007. augusztus 28-án érkeztetett beadványában terjesztette elő - a 2007. augusztus 30-i tárgyaláson (188. sorszámu jegyzőkönyv) hivatkozott a követelés elévülésére (5. oldal utolsó bekezdés, 6. oldal első bekezdés), míg az I. rendű alperes egyebek mellett azt adta elő, hogy „saját nyilatkozatomként kérem értékelni az I. rendű és IV. rendű alperesek képviselőjének nyilatkozatát” (7. oldal utolsó bekezdés, 8. oldal első bekezdés). A III-V. rendű alperesek az eljárás során nyilatkozatot egyáltalán nem tettek, értelemszerűen az elévülésre sem hivatkoztak.

Az előzőekben írtakra tekintettel az ítéletábra, noha megállapította a II. rendű alperes által elkövetett személyiségi jogsértést, a kártérítésre irányuló követelést annak elévült voltára tekintettel elutasította. Az I. rendű alperessel szemben előterjesztett kártérítési követelés ugyancsak elévült, míg a III-V. rendű alperesekkel szembeni kártérítési igény elévülési kifogás hiányában azért nem foghatott helyt, mert ezen alperesek jogelődje jogellenes, felróható magatartást nem tanúsított.

Az ítélet hatályon kívül helyezésére tett indítványt az ítéletábra alaptalannak találta, mert az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértést nem követett el. Abban az esetben, ha a felperes a perben több követelést érvényesít, az ítélet fejrésében nem szükséges valamennyi felsorolása, elfogadható a „kártérítés és más” vagy a „személyiségi jog megsértésének megállapítása és egyéb iránt indított per” megjelölés. Amennyiben a bíróság keresetet elutasító döntést hoz, a határozata rendelkező részében pusztán ezt kell kimondania, nem kell a felperes által előterjesztett összes kereseti kérelmet részletesen felsorolnia. Téves a felperes azon álláspontja is, hogy a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság, mint másodfokú bíróság határozatát követően a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság, mint elsőfokú bíróság előtt folyó eljárást megelőző, a Miskolci Városi Bíróság által lefolytatott eljárás anyaga ne lenne figyelembe veendő, az annak során lefolytatott bizonyítási eljárás az immár elsőfokú bírósággént eljáró bíróság által is értékelendő, annak megismétlése felesleges, indokolatlan, melyből következően az elsőfokú bíróság nem bizonyítási eljárás lefolytatása nélkül hozott határozatot az ügyben. A megyei bíróság több alkalommal is eleget tett a Pp. 3. § (3) bekezdésében írt tájékoztatási kötelezettségének az 1/2009. PK vélemény előírta keretek között. A tájékoztatási kötelezettség azonban semmiképpen sem terjed odáig, hogy a tájékoztatást meg nem értő fél részére a törvény előírta kereteken túlmenően azt magyarázatokkal is ellássa. Hangsúlyozza az ítéletábra, hogy az elsőfokú bíróság a felperes valamennyi kereseti kérelméről döntött, döntését a Pp. 221. § (1) bekezdésében írt kötelezettsége szem előtt tartásával megindokolta, így kitért arra is, hogy a felperes bizonyítási indítványait miért mellőzte. Az ennek kapcsán kifejtettekkel az ítéletábra minden tekintetben egyetért.

Alaptalan a felperes azon fellebbezési érvelése is, hogy az elsőfokú bíróság jogszabálysértően járt el, amikor a perben nem védekező III-V. rendű alperesekkel szemben - a felperes ezirányú kérelme ellenére - nem bocsátott ki bírósági meghagyást. A Pp. 136. § (1)-(2) bekezdése alapján a bírósági meghagyás kibocsátásának feltételei:

- az első tárgyalást az alperes elmulasztja,
- az alperes részéről az írásbeli védekezés hiánya,
- a felperesnek a bírósági meghagyás kibocsátására irányuló kérelme,
- nincs helye a per megszüntetésének.

A Legfelsőbb Bíróság PK 172. sz. kollégiumi állásfoglalása felülvizsgálatáról szóló 2/2009. PJE számú jogegységi határozat szerint a törvényben írt feltételek fennállása esetén a bíróság nem mellőzheti a bírósági meghagyás kibocsátását, s nincs lehetősége annak mellőzésére, ha a kereseti kérelmet vagy annak egy részét „aggályosnak” találja. A perbeli esetben azonban a III-V. rendű alperest a néhai dr. **P. M.** jogutódjaiként vonta perbe a felperes, s az ügyben az a tárgyalás, melyre ők idézését kaptak alperesként, nem az első tárgyalás volt, azt megelőzően jogelődjük ellenkérelmet is terjesztett elő, amely a Pp. 62. § (3) bekezdése szerint jogutódlás megállapítása után is hatályos perbeli cselekmény. Az elsőfokú bíróság tévesen helyezkedett arra az álláspontra, hogy a bírósági meghagyás kibocsátása mellőzésének oka az, hogy a felperes III-V. rendű alperesekkel szembeni keresete hiányos, nem egyértelmű, pontosításra szoruló volt. Az előzőekben írtakra figyelemmel a törvényi feltételek hiányában nem volt helye a bírósági meghagyás kibocsátásának.

Megjegyzi végül az ítéltábla, hogy a személyiségi jogsértés megállapítására irányuló kereseti kérelme mellett a felperes kérte annak megállapítását is, hogy azok következtében a fogorvosokban történt bizalomvesztése, az elszenvedett fájdalom és a fellépő lelki sérelem egyaránt személyiségi jogi jogsértést valósított meg. Az elsőfokú bíróság ítéletében megindokolta az ezzel kapcsolatos elutasító döntését (10-11. oldal), ám azzal az ítéltábla nem mindenben ért egyet. A megyei bíróság álláspontjától eltérően ugyanis a felperes nem az alperes által végzett kezelésekre vezette vissza e sérelmeket. Az orvosokba vetett bizalom azonban nem személyiségi jog, a fájdalom, a lelki sérelem kapcsán pedig a felperes semmi konkrétumra nem hivatkozott, az általa állított jogsértések pedig a korábban kifejtettek szerint nem valósultak meg, illetve a II. rendű alperes által történt személyiségi jogsértés csekély súlya nem indokolja további jogsértés megállapíthatóságát. E körben az ítéltábla kiemeli, hogy a szakértői bizonyításra csak azt követően kerülhet sor, ha a sérelmét állító fél olyan megalapozott, bizonyítékokkal alátámasztott előadást tesz személyiségi jogi sérelmével kapcsolatban, amelynek megerősítése, alátámasztása végett indokolt a szakértői bizonyítás fogantatása, a szakvélemény nem pótolhatja a fél nyilatkozatát.

Mindezekre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint részben megváltoztatta.

Tekintettel arra, hogy a II. rendű alperes esetében megállapította a felperes sérelmére elkövetett személyiségi jogsértést, kettejük viszonyában megváltozott a pernyertesség-pervesztesség aránya. Azt az ítéltábla az előterjesztett kártérítési igényre is tekintettel közel azonosnak ítélte, ezért mellőzte a felperes kötelezését a II. rendű alperes részére perköltség fizetésére és a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján kimondta, hogy a felek a perrel felmerült költségeiket maguk viselik: a felperes a **b.-i** rendelőben megkísérelt iratbetekintés kapcsán felmerült kiadásait, a II. rendű alperes a képviselőjének munkadíját.

Az elsőfokú eljárás során a felperes összesen 700 000 forint kártérítési követelést terjesztett elő, mely után helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az ügy tárgyi illetékfeljegyzési jogos voltára tekintettel a feljegyzendő illeték összege 42 000 forint. Ennek 5/7 része veendő figyelembe a felperes és a II. rendű alperes viszonyában, tekintettel arra, hogy a 700 000 forintból 500 000 forint megtérítését eredeti keresetében a II. rendű alperestől kérte a felperes. Utóbb keresetét 200 000 forintra leszállította, így az illeték 3/7 részét a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet (a továbbiakban: R.) 14. §-a alapján a felperes személyes költségmentességére tekintettel az állam viseli, míg további 2/7 részét a felperes és a II. rendű alperes egyenlő arányú pernyertességének-pervesztességének figyelembevételével köztük meg kell osztani, ebből következően a II. rendű alperes a rendelet 13. § (2) bekezdése alapján 6 000 forint kereseti illetéket köteles az állam javára megtéríteni.

A fellebbezési eljárás során is pernyertesnek bizonyuló I., III., IV., V. rendű alperesnek költsége nem merült fel, ezért arról az ítéltáblának nem kellett rendelkezni.

A fellebbezési eljárásban a felperes és a II. rendű alperes viszonyában a pernyertesség-pervesztesség aránya az előzőekben írtak szem előtt tartásával azonos, ezért az ítéltábla

a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján úgy rendelkezett, hogy a felek a fellebbezési eljárási költségeiket maguk viselik.

A fellebbezési eljárásban feljegyzett illeték meg nem határozható perérték alapján 48 000 forint, melynek $\frac{1}{2}$ része a felperes és a II. rendű alperes jogviszonyában merült fel, ennek felét köteles a II. rendű alperes az állam javára megtéríteni az R. 13. § (2) bekezdése alapján, míg a felperesre eső $\frac{1}{2}$ részt, valamint a további feljegyzett illetéket a felperes személyes költségmentességére tekintettel az állam viseli.

Az ítélet tábla a Pp. 87. § (2) bekezdése alapján megállapította, hogy a felperes pártfogó ügyvédje díjának viselésére $\frac{1}{2}$ részben az állam, $\frac{1}{2}$ részben a II. rendű alperes köteles.

A fellebbezést a Pp. 256/A. § (1) bekezdés f) pontja alapján bírálta el tárgyaláson kívül.

D e b r e c e n, 2012. november 5.

Dr. Csiki Péter s.k. a tanács elnöke, Dr. Veszprém y Zoltán s.k. előadó bíró, Dr. Kocsis Ottília s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -